

Hồi 547**Phúc Chu chi chiến****S**

ấp bình minh, trời một màu tối sẫm, gió đông bắc hun hút thổi.

Tại bìa rừng giáp ranh Phúc Chu sơn, Lưu Dụ, Yến Phi, Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đang đứng quan sát tình hình bố phòng của quân Sở.

Phía bắc Phúc Chu sơn là Huyền Vũ hồ, phía đông là Phú Quý sơn, vừa như tách biệt vừa như liền mạch với Chung Sơn, dáng núi dường tượng con thuyền úp ngược. Một dải núi non này chính là lá chắn quan trọng nhất trấn giữ phía bắc Kiến Khang.

Phía đông Phúc Chu sơn hiện tại đèn đuốc sáng trưng, nhìn vào có thể dễ dàng luận ra thế trận và binh lực địch, hiển thị chủ lực của địch nhân bố trí ở phía đông Phúc Chu sơn để ứng phó với đối thủ kéo đến từ hướng Giang Thù. Chỉ từ việc đó là biết Hoàn Khiêm đã trúng kế!

Lưu Dụ cười nhẹ: "Ta dám bảo đảm quân Sở khi tỉnh giấc sẽ không ngủ lại được nữa!".

Đồ Phụng Tam lạnh lùng: "Biết rõ địa hình, nắm vững địch tình để bày kế tránh xa hay tiếp cận là đạo của người cầm quân. Biết được đạo này, quân ít hơn cũng thắng; không biết đạo này, binh trăm vạn cũng thua. Hoàn Khiêm bố trí trận địa tại phía đông Phúc Chu sơn, rõ ràng là đánh giá sai đối thủ, bại là chắc rồi!".

Tống Bi Phong điềm đạm: "Cũng khó trách được Hoàn Khiêm, y không ngờ bọn ta dám tiến công vào ban đêm, còn tưởng rằng chúng ta phạm vào binh gia đại kỵ nôn nóng tất thắng, nào hay cái gọi là đại quân của chúng ta từ phía đông đến chỉ là hư trương thanh thế. Thứ nữa là bộ đội hai đường thủy lực của Ngô Phủ Chi và Hoàng Phủ Phu hoàn toàn bị bọn ta đánh tan, toàn bộ thủy sư Kiến Khang lại tập trung ở Thạch Đầu thành, đem dâng hai tay nhường quyền khống chế hạ du Kiến Khang, giúp chúng ta có thể xuất quỷ nhập thần đưa quân ếm tại phía tây Phúc Chu sơn, có thể từ phía sau đột tập Hoàn Khiêm y".

Yến Phi thắc mắc: "Sao Hoàn Huyền không tập trung hết binh lực về Kiến Khang, cứ dựa vào thành cố thủ chắc gì đã biết ai thắng ai bại?".

Lưu Dụ từ tốn: "Vấn đề nằm ở các danh gia vọng tộc tại Kiến Khang, tin đồn Hoàn Huyền giết anh xung đế là đã kích lớn đối với họ. Hoàn Huyền không phải không muốn dựa vào thành cố thủ, nhưng lại lo sợ các danh gia vọng tộc khi lâm trận lại trở mặt, thành ra

gậy ông đập lưng ông. Vì thế y mới mưu toan dựa vào địa thế Phúc Chu sơn giữ chúng ta bên ngoài thành, càng hy vọng chúng ta vì bị chặn trên bộ nên sẽ mạo hiểm tấn công Kiến Khang theo đường thủy, như vậy thủy soái Sở binh đóng tại Thạch Đầu thành có thể phát huy chiến thuật thuận dòng thắng ngược dòng, đánh cho chúng ta một trận đại bại. Hoàn Huyền à, người tính sai rồi!”.

Lúc đó Ngụy Vĩnh Chi tới báo: “Địch quân phía đông đang chỉnh đốn quân trang đợi lệnh. Thuộc hạ đoán chúng sẽ xuất thành qua Thiên Minh môn, đến Phúc Chu sơn hợp với quân chủ lực chống lại chúng ta”.

Lưu Dụ trầm ngâm: “Từ phía đông núi tới bên này mất bao lâu?”.

Ngụy Vĩnh Chi đáp: “Dù là kỵ đội tiên phong cũng phải mất chừng nửa canh giờ”.

Đồ Phụng Tam vui mừng: “Lúc đó Hoàn Khiêm đã xong đời rồi!”.

Lưu Dụ lại hỏi: “Tình hình chủ lực của địch thế nào?”.

Ngụy Vĩnh Chi đáp: “Chủ lực địch quân khoảng một vạn tám, bày trận tại lưng núi lấy bộ binh là chính, tổ chức thành năm đội vừa cách biệt vừa có thể yểm hộ cho nhau. Do địch quân đang ở nơi địa thế hiểm trở, nếu chúng ta tấn công từ phía đông thì khả năng thua là rất lớn, may là năm nghìn quân ta tại đó chỉ để nghi binh kiềm chế chúng thôi!”.

Dừng một chút y nói tiếp: “Theo lệnh thống lĩnh, thuộc hạ đã phái người cảm tình kỳ khắp nơi xung quanh Phúc Chu sơn. Hiện giờ địch còn chưa nhìn rõ, nhưng khi trời sáng bảo đảm chúng sẽ kinh hoàng đến hồn siêu phách lạc!”.

Lưu Dụ ngẩng nhìn trời, gật đầu: “Đã tới lúc rồi!”.

Ngụy Vĩnh Chi nhận lệnh rời đi. Về mặt Lưu Dụ vẫn điềm tĩnh thông dong, thực ra trong lòng đang từng cơn sóng dậy

Thời khắc khổ công chờ đợi đã tới, trận chiến Phúc Chu sơn sẽ triệt để xoay chuyển tương quan giữa gã và Hoàn Huyền. Nếu bại trận này, Hoàn Huyền sẽ rơi vào tình thế bất lợi tuyệt đối, cho tới khi binh bại tướng vong.

Lòng tin của gã vào chiến thắng sắp tới là tuyệt đối, không những do chiến lược đúng đắn khiến Hoàn Huyền trong ngoài đều gặp khó khăn, còn vì Bắc Phủ binh là lực lượng tinh nhuệ dũng cảm nhất thiên hạ. Những thắng lợi liên tiếp gần đây khiến sĩ khí Bắc Phủ binh hùng hục như mặt trời giữa hạ, thiên hạ hiện thời không còn quân đội nào hơn được.

Lưu Dụ hiểu, trong lòng binh sĩ Bắc Phủ gã đã trở thành hóa thân của Tạ Huyền, từ trên xuống dưới không ai không tin tưởng gã đang dẫn dắt họ tới thắng lợi.

Nếu mọi việc diễn ra theo dự tính, trước giờ Ngọ hôm nay gã sẽ vào được Kiến Khang, và nơi Lưu Dụ gã muốn tới trước tiên không phải là Đài thành - đại diện cho vương quyền phương Nam mà là phủ đệ Tạ gia ở hẻm Ô Y, cạnh Chu Tước kiều.

Chỉ nghĩ tới đó, lòng Lưu Dụ đã trào dâng cảm xúc.

“Thùng! Thùng! Thùng!”.

Trống trận từ phía tây Phúc Chu son vang dội từng hồi khiến lòng người bùng bùng khí thế, chính là hiệu lệnh Lưu Nghị báo cho Lưu Dụ gã bắt đầu triển khai hành động.

Khi tiếng trống chuyển sang dồn dập, tám nghìn kỵ binh bọn gã sẽ chia làm ba đạo tiến kích, một đạo đánh thẳng vào giữa phía sau quân địch, hai đạo còn lại tấn công hai bên trái phải. Ngoài tác dụng hiệu lệnh và thúc giục lòng quân, tiếng trống còn giấu được tiếng chân ngựa.

Hoàn Huyền phái quân trấn giữ Phúc Chu son quả thực là việc bất trí. Từ khi Tấn thất Nam độ, Phúc Chu son trở thành vườn săn bắn của Hoàng gia, cũng là nơi Tấn đế du ngoạn vui chơi, trên núi vì thế mở mang nhiều sơn lộ, kỵ binh Bắc Phủ giờ đây có dịp phát huy hết sức mạnh của mình.

Cận vệ dắt chiến mã tới, Lưu Dụ chuẩn bị lên ngựa xuất binh, trong lòng bỗng hiện lên gương mặt xinh đẹp đượm buồn của Vương Đàm Chân lúc nàng bị gửi đi Giang Lăng.

Sau lưng lớp lớp hàng vạn binh mã, nhưng Lưu Dụ gã lại cảm tưởng trời đất chỉ còn lại có hai người.

Một người là gã, kẻ kia là Hoàn Huyền!

Lưu Dụ hít sâu một hơi, nén cảm xúc đang dâng trào trong lòng, tung mình lên lưng ngựa.

oOo

Ba Lăng, phủ Thái thú.

Cao Ngạn đến ngồi bên Trác Cuồng Sinh đang ngồi viết tại đại sảnh đường, cau mày hỏi: “Tối qua lão không ngủ?”.

Trác Cuồng Sinh dừng bút, than thở: “Đúng như tên khốn Điều Mãnh nói, thói quen lâu ngày khó thay đổi. Sinh hoạt của Dạ Oa tộc của bọn ta đã quen với cuộc sống ngày đêm đảo

lộn, lúc giai đoạn đặc biệt thì miễn cưỡng cải biến thức ngày ngủ đêm, nay tình hình đã tạm yên thì mọi việc đương nhiên trở về theo 'lẽ thường'. Thế nên ta cũng chỉ sinh hoạt theo 'lẽ thường' của Dạ Oa tộc bọn ta thì có gì lạ?".

Cao Ngạn phẫn nộ: "Nhắc tới tên khốn Điều Mãnh lại khiến ta tức chết, một nữ nhân tốt như thế mà lại bỏ qua!".

Trác Cuồng Sinh vừa chấm mực vừa điềm đạm đáp: "Ta lại thấy lần này Tiểu Mãnh làm đúng. Một khi Tiểu Dụ bình định phương Nam xong, bọn ta lại thành công cứu chủ tở Kỳ Thiên Thiên về, Biên Hoang Tập sẽ bước vào thời kỳ hoàng kim, giai đoạn thịnh vượng này chỉ ít phải là mười lăm hai mươi năm. Trong thời gian này, hai phía Nam Bắc đều không quân tới Biên Hoang Tập được, hơn nữa do hai thế lực lớn là Tiểu Dụ và Thác Bạt Khuê đều có quan hệ khăng khít với Hoang nhân bọn ta nên bất luận thế nào bọn họ cũng sẽ giữ chút thế diện cho Hoang nhân bọn ta. Nghĩ mà xem, chỉ tính Tiểu Phi thôi thì hiện thời ai dám động đến Hoang nhân bọn ta chứ?".

Cao Ngạn nhú mày: "Chuyện đó thì liên quan gì tới tiểu Mãnh?".

Trác Cuồng Sinh đặt bút lên giá, thủng thẳng đáp: "Đương nhiên là liên quan rất lớn! Nếu Tiểu Mãnh làm rể Tả gia mà ở lại phương Nam, hẳn thì đã quen những ngày tháng vô pháp vô thiên ở Biên Hoang Tập, ta cược hẳn sẽ rất khổ sở với cuộc sống bó buộc đó, thử hỏi làm sao có thể sáng khoái được? Người xưa có câu 'quen làm ăn mày rồi ngại làm quan', Tiểu Mãnh chính là con người như vậy! Nói ta biết người định sau này thế nào?".

Cao Ngạn thở phì một hơi, ngại ngùng: "Nói ra bây giờ liệu có quá sớm không? Một ngày chưa trừ được Hoàn Huyền, trả thù cho lão Nhiếp và lão Hác, ta còn chưa dám chắc chắn chuyện gì!".

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: "Khi chúng ta chiếm được Ba Lăng thì số phận của Hoàn Huyền đã định. Người nói xem, Hoàn Huyền liệu là đối thủ của Tiểu Dụ sao? Hoàn Huyền có thể giữ được Kiến Khang không? Chỉ cần nhìn Lão Thủ và lão Trình có thể điều khiển Kỳ Binh hiệu đến thắng Lương Hồ là biết ngày tàn của Hoàn Huyền không xa nữa. Dù cho y có thể chạy trốn về quê nhà Giang Lăng thì cũng khó mà ứng phó được tình thế trước sau đều thọ địch!".

Cao Ngạn im lặng, không có lời nào để phản bác. Trác Cuồng Sinh càng đặc ý: "Vì thế mà việc ta hỏi người không những không phải là quá sớm, mà là rất cấp bách. Sau khi Kiến Khang rơi vào tay Tiểu Dụ, chúng ta sẽ đi hay ở?".

Cao Ngạn cười khở: “Đương nhiên ta mong có thể lập tức cùng các người trở về Biên Hoang Tập, lập tức đi cứu Thiên Thiên và Tiểu Thi. Nói cho cùng, chuyện hai người họ tới Biên Hoang ta cũng có phần trách nhiệm, nhưng...”.

Trác Cuồng Sinh gật đầu thông cảm: “Huỳnh đệ một nhà, làm sao ta lại không hiểu lòng người, nhưng cả người và lão Trình đều nên ở lại. Tiểu Bạch Nhận không thể đi, người đương nhiên không được bỏ nàng ta, đúng không? Cứ ở lại, ta đảm bảo không ai dám dị nghị nửa câu!”.

Cao Ngạn thở dài: “Vậy lão định khi nào đi?”.

Trác Cuồng Sinh đáp gọn: “Ta đã trao đổi với Tiểu Mãnh, tối nay sẽ đi!”.

Cao Ngạn ngạc nhiên: “Lão không chờ tin Tiểu Dụ công chiếm Kiến Khang đã đi ngay sao?”.

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: “Như thế thì quá muộn! Ngày Tiểu Phi quay về Biên Hoang chính là ngày đại quân Biên Hoang khởi hành. Ở đây không còn việc gì cần đến chúng ta, hơn nữa đã có người rồi...”.

Cao Ngạn thở dài: “Diệt xong Hoàn Huyền, ta và Tiểu Bạch Nhận sẽ lập tức quay về Biên Hoang xem có giúp được gì không!”.

Trác Cuồng Sinh chậm rãi đứng dậy, vuốt râu mỉm cười: “Hoàn Huyền vẫn còn đường lui, chặt được đầu y không phải dễ dàng đâu! Đến lúc người xong việc quay về, không chừng vẫn kịp buổi diễn của Thiên Thiên tại Chung lâu, sau đó chúng ta sẽ tới Đệ Nhất lâu say một trận...”.

Hai mắt lão chợt mở màng: “Mong rằng đó cũng là chương cuối cùng của cuốn Thiên thư này, một kết thúc tốt đẹp!”.

oOo

Hoàn Huyền dong ngựa ra khỏi Đài thành, theo sau là hơn trăm cận vệ.

Mới không lâu trước đó, y tiến vào Kiến Khang trong uy vũ ngất trời, nào ngờ hoàng vị ngôi chưa nóng chỗ đã phải vội vàng tháo chạy.

Tới tận lúc này Hoàn Huyền vẫn không tin chuyện đó có thể xảy đến với y, càng không thể hiểu mình sai ở chỗ nào!

Tin dữ từ Phúc Chu sơn truyền tới, vừa sáng sớm Bắc Phủ binh đã bất ngờ tấn công tập kích sau lưng quân Sở, chưa đến nửa canh giờ quân giữ núi đã thua to. Hoàn Khiêm chết trận, tướng sĩ dưới quyền tan tác, đại quân của Lưu Dụ giờ đây có thể tiến vào Kiến Khang bất cứ lúc nào.

Hoàn Huyền thúc ngựa phi trên ngựa đạo, chỉ thấy hai bên đường nhà nhà kín cửa, đường sá không một bóng người, cảnh tượng trước mắt khiến y nhìn mà không khỏi ngùi lạnh trong lòng.

Nếu đây là quê nhà Giang Lăng, chắc chắn tất cả dân chúng đều đã đổ ra chung sức giữ thành, tuyệt đối không trốn tránh hay bỏ chạy!

Ý nghĩ đó thôi thúc Hoàn Huyền phải nhanh chóng rời xa Kiến Khang trở về Giang Lăng, chỉ có ở đó y mới đích thực như cá vào trong nước, có thể thỏa sức vẫy vùng.

Vừa lúc rẽ phải về hướng Thạch Đầu thành, phía trước chợt hiện ra một nữ nhân chặn đường, hai tay dang rộng.

Hoàn Huyền kinh ngạc vội vàng ghìm cương ngựa, hai cận vệ phía sau cũng vội vã giảm tốc độ. Y dừng lại cách nữ nhân kia chừng mười bước, cả đội kỵ binh lục tục dừng theo.

Cảnh tượng thật quỷ dị phi thường.

Hoàn Huyền quan sát nữ nhân từ lưng ngựa, đoạn ngạc nhiên hỏi: "Nàng muốn gì?"

Nữ nhân đó chính là Nhậm Thanh Thị, ả từ từ bỏ hai tay xuống, tươi cười hỏi lại: "Dám hỏi Thánh thượng đang đi đâu?"

Nếu là một người khác chặn đường, Hoàn Huyền sẽ không thương tiếc mà vung roi quật xuống. Và nếu câu hỏi đầy mỉa mai này phát ra từ miệng người khác, đầu kẻ đó chắc chắn sẽ rơi dưới kiếm của y. Nhưng đây lại là Nhậm Thanh Thị xinh đẹp mê hồn, nhan sắc ẩn ước một vẻ gì đó thật đặc biệt, có thể nào Hoàn Huyền cũng không tức giận được.

Hai cận vệ trái phải Hoàn Huyền tay vẫn nắm chắc binh khí, đề phòng ả ra tay bất ngờ.

Hoàn Huyền ngây người nhìn Nhậm Thanh Thị, đến mức phải tự hỏi lúc này sao ta còn bị cuốn hút bởi sắc đẹp mỹ nhân! Nhậm Thanh Thị trước mặt có một khí chất gì đó trước đây y không hề nhận ra, nhưng đó là khí chất gì thì y lại không thể miêu tả được, chỉ cảm thấy rất cuốn hút lay động lòng người.

Ả chặn đường phải chăng là muốn đi cùng? Nếu có mỹ nhân này hầu hạ, biết đâu có thể bù đắp chút ít nỗi buồn phải rời bỏ Kiến Khang. Nghĩ tới đó, bản thân Hoàn Huyền cũng cảm thấy mình sai trái, nhưng dục vọng vẫn dâng lên không thể kiềm chế nổi.

Y bất giác chỉ roi ngựa lên trời, thở dài: "Quân Bắc Phủ có thể đuổi đến bất cứ lúc nào, trăm phải đi!".

Nhậm Thanh Thị thông thả: "Thánh thượng hãy nghĩ lại, tại Kiến Khang vẫn còn năm nghìn binh sĩ Kinh Châu, tất cả đều sẵn sàng chết vì Thánh thượng. Lại còn hơn bảy mươi chiến thuyền, thêm vào thành lũy kiên cố, nếu có thể cố thủ thêm vài ngày cũng không phải không có hy vọng. Chỉ cần đợi được quân tiếp viện từ phía tây, khả năng có thể xoay chuyển được tình thế. Chứ như bây giờ, Thánh thượng nói đi là đi, chưa đánh đã lui dằng Kinh thành cho địch, đó không phải là việc làm sáng suốt!".

Hoàn Huyền nhăn mặt khó chịu: "Quân cơ đại sự, nữ nhi như nàng đâu hiểu được, chỉ cần trăm về Giang Lăng chấn chỉnh đại quân thì có thể lật ngược tình thế. Giang Lăng ở thượng lưu, là chỗ không thể thua, còn chuyện Kiến Khang là việc đã rồi. Thôi không nói nữa, nàng có đi cùng trăm không?".

Nhậm Thanh Thị nở nụ cười nhiều ý nghĩa, giọng thoát lạnh lùng: "Sai một lần không lẽ lại sai thêm lần nữa? Thánh thượng cho rằng có thể lật ngược được thế cờ, nhưng lại quên mất rằng trong lòng thiên hạ người đã bị Lưu Dụ đánh bại rồi. Lại còn vội vã bỏ chạy như chó nhà có tang, sống chết quay về quê cũ Giang Lăng, đó gọi là quân vương gì?".

Con giận dữ chột bùng lên, Hoàn Huyền vung roi quất xuống đầu Nhậm Thanh Thị.

Cận vệ tả hữu đều rút nhanh binh khí.

Nhậm Thanh Thị cười khẩy, vung tay ngọc điểm đúng vào đầu roi. Chiếc roi ngựa đang hết sức quất xuống chột cong lên như sóng nước, không còn một mảy may lực đạo.

Khi Hoàn Huyền định thân trở lại, Nhậm Thanh Thị đã ra ngoài tầm với. Trước khi bỏ đi ả còn quay lại, lạnh lùng: "Quyền giết người ta nhường cho người khác! Ta đến tiễn Thánh thượng chỉ là muốn nói cho người biết ta coi thường người đến mức nào. Chúc thượng lộ bình an!".

Nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của Nhậm Thanh Thị đang khuất dần, Hoàn Huyền tức đến nổi chút nữa bất chấp tất cả đuổi theo sống mái với ả một phen, nhưng rốt cuộc ý cũng ghìm được cơn giận dữ.

Mạng sống mới là quan trọng, Hoàn Huyền hét lớn một tiếng trút bỏ uất ức trong lòng, đoạn thúc ngựa tiếp tục hướng về Thạch Đầu thành.

oOo

Bình Thành.

Sở Vô Hạ đến phía sau Thác Bạt Khuê đang đứng trầm ngâm cạnh cửa sổ, vòng tay ôm ngang lưng y, nũng nịu: "Tộc chủ đang nghĩ gì? Mấy hôm nay sao tộc chủ ủ rũ như vậy?".

Thác Bạt Khuê chỉ thở dài, Sở Vô Hạ dịu dàng: "Thiếp biết rồi, gánh nặng trên vai tộc chủ quá lớn!".

Thác Bạt Khuê lạnh lùng: "Ai lại không có gánh nặng trên vai? Việc gì cũng phải có người làm mới xong, một khi ông trời đã chọn, muốn từ chối cũng không được. Nếu ta không chịu nổi áp lực mà xuôi tay, tất sẽ phải chịu cảnh vong quốc diệt tộc. Muốn Thác Bạt Khuê ta quỳ gối làm nô tài, đừng hòng!".

Sở Vô Hạ thở dài: "Thiếp chưa thấy tộc chủ vui vẻ bao giờ. Nói cho thiếp biết, tộc chủ đã có lúc nào thanh thoi vô lo vô nghĩ chưa?".

Trong mắt Thác Bạt Khuê lộ rõ thần sắc u buồn, rầu rĩ gật đầu: "Đương nhiên ta đã từng có những ngày như vậy, là khi ở cùng với Yến Phi. Bọn ta cùng đánh nhau, cùng trộm ngựa, cùng chọc phá người khác. Những ngày tháng đó thật thoải mái, vừa mạo hiểm vừa vui vẻ, lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười, bọn ta không sợ trời không sợ đất, không hề nghĩ tới ngày mai...".

Giọng Sở Vô Hạ nhẹ nhàng: "Thế nên Yến Phi luôn là huynh đệ tốt nhất của tộc chủ...".

Thác Bạt Khuê lắc đầu cảm khái: "Từ khi mất mẹ, Yến Phi đã thay đổi, trở lên trầm mặc ít lời. Ban đầu ta không hiểu, còn bất đồng với hấn về nhiều việc. Khi gặp lại ở Biên Hoang ta thấy Yến Phi hấn đã vui vẻ hơn, nhưng khoảng cách giữa ta và hấn lại dường như xa hơn. Nhưng dù thế nào, Yến Phi hấn vẫn là huynh đệ tốt nhất của ta. Nếu mất đi hấn, không biết ta sẽ cô đơn thế nào...".

Sở Vô Hạ trầm xuống im lặng.

Thác Bạt Khuê đột nhiên hỏi: "Có phải nàng vẫn còn một viên Định tâm đan?".

Sở Vô Hạ giật mình: "Tộc chủ định...".

Thác Bạt Khuê cắt ngang: "Không cần nói nữa, ta hiểu nàng định nói gì. Mau mang Định tâm đan đến đây!".

Sở Vô Hạ lấy hết sức ôm chặt y, thăm thiết: "Có Vô Hạ ở cùng, tộc chủ vẫn chưa đủ sao?".

Thác Bạt Khuê điềm nhiên: “Đây là lúc tối quan trọng, ta phải giữ được tinh thần ở mức tuyệt đối, không được phép mắc sơ suất!”.

Hai mắt y lóe tinh quang sáng rực, trầm giọng: “Để diệt trừ Mộ Dung Thùy, ta chấp nhận bất cứ giá nào!”.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>